

Já jí to neopětuji, protože jsem pořád ještě naštvaná, že jsem musela opustit svůj milovaný domov. Žena na chvíli odběhne a vrátí se s náčiním, které se používá k čištění.

Pak se radostně dá do drhnutí mé srsti a u toho si pobrukuje a poskakuje. Potom mě nauzdí a osedlá. Nedostanu ale svůj postroj. Tento nový je mi nepohodlný. Styl udidla mi nesedí a sedlo je z nekvalitní kůže. Než se jí pokusím dát najevo, že je mi to nepříjemné, nacpe do mě mnoho cukru, jablek a mrkví. Polovina z toho však skončí na zemi. Poté se mnou vyjde až do jízdárny. Ta je tak dvakrát menší než ta, na kterou jsem zvyklá, povrch má neudržovaný a není téměř vůbec osvětlená. Má jezdce mě nemotorně pobídne do klusu. Objede se mnou kolečko a pak zkouší další tempa.

Konečně stojím na tvrdé podestýlce v mém boxu mezi dvěma poníky. I přes to, že to není pohodlné, je mi to jedno. Hlavně že už nemám ten postroj. Po pár minutách se pro mě má nová majitelka vrátí a vyvede mě do výběhu. Jelikož jsem už viděla skoro celý areál, nepřekvapí mě, že je tam více hlíny než trávy. Poodběhnu od dalších koní co nejdál. Poté však spatřím něco podivuhodného - transportér mé bývalé majitelky! Nadšeně zařehtám a rozběhnu se k plotu, který jednoduše přeskočím. Sice mě rozbolí noha, ale přesto nezpomaluji. Auto se mi vzdaluje z dohledu. To mě však nepřinutí se vzdát.

Už je večer a já stále cválám po silnici. Auto se mi sice ztratilo, ale já jsem se rozhodla Leny najít. Doběhnu k dálnici a pak odbočím do lesíka. Dokulhám dál od kraje a tam se svalím. V noze cítím šílenou bolest, mám hlad a žízeň. Ale vrátit se nechci. Radši tam zůstanu ležet.

„Magie! Magie!“ uslyším povědomý hlas a otevřu oči. Nad sebou vidím rozmazanou siluetu Leny. Ta mě nadšeně obejmě kolem krku. Mimo ní tam je i můj ošetřovatel, mnoho veterinářů, moje majitelka a policie.

Spokojeně zařehtám. Pak ke mně přijde můj ošetřovatel. Opatrně mi připne provaz a pomůže mi na nohy. Následuji ho k transportéru. Všichni ostatní nastoupí do nějakého dopravního prostředku a my se rozjedeme. Usnu.

Probudím se v mém původním domově ve Frankfurtu. Nohu mám obvázanou a namazanou několika léčebnými mastmi. Přijde ke mně veterinářka: „Už vypadáš, Magie, o dost líp.“ Usměje se na mě. „Zlatíčko moje! Budeš tu bydlet navždy se mnou!“ řekne natěšeně Leny, která ke mně přijde. To mi udělá konečně radost. Nejspíš už nebudu jezdit na mistrovství světa a olympijské hry. Stále ale budu mocť žít, jako kdybych byla profesionální kůň. Pro mě je důležitější, že tu budu s mou milovanou Leny, všemi milými ošetřovateli, v mém pohodlném boxu mezi mými koňskými přáteli.

VALÉRIE SWACZYNOVÁ

